

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: O. B., narozený X,
státní příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bálková,
sídlem Bálková 1, 331 65 Tis u Blatna - Bálková,

proti

žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 4. 2023, č. j. KRPU-67889-25/ČJ-2023-040022-ZZ,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10. 4. 2023, č. j. KRPU-67889-25/ČJ-2023-040022-ZZ, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce dle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem předání podle právního předpisu Evropské unie, kterým je Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

príslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublin III“) a dle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 9. 4. 2023 ve 14:45 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaná vycházela z nesprávně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a napadené rozhodnutí zdůvodnila toliko obecnými úvahami, aniž by se blíže zabývala přiměřeností dopadu do soukromého a rodinného života žalobce omezením jeho osobní svobody a podrobně vysvětlila důvod jeho zajištění.
3. Žalobce dále uvedl, že žalovaná neuvedla konkrétní skutkové okolnosti, proč nebylo možné předání žalobce uskutečnit během 48 hodin od jeho zajištění, přičemž uvedla toliko, že to není možné pro potřebu zajištění nezbytných náležitostí k zabezpečení vlastní realizace předání.
4. Dále žalobce sdělil, že již sedm let žije společně se svou nyní těhotnou družkou M. T., narozenou X, s níž má již dvě děti – L. (3 roky) a M. (2 roky). Bylo tudíž nepřiměřené žalobce zajistit a bránit mu ve výkonu rodičovské odpovědnosti a péče o děti, které zajišťuje také finančně. Zajištění žalobce rovněž představuje zásah do práv dítěte dle Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.). K uvedeným tvrzením navrhl žalobce provést jako důkaz čestné prohlášení jeho družky a její výslech.
5. Dále žalobce nesouhlasil s tvrzením žalované, že v případě jeho předání do Německa jeho družka za ním může přicestovat, neboť ve stavu těhotenství je družka žalobce omezena v možnosti cestování, a to i s ohledem na péči o děti ve věku dvou a tří let a rovněž z finančních důvodů.
6. Žalobce konstatoval, že v jeho případě namísto zajištění postačovalo uložení zvláštního opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, přičemž závěry žalované stran neúčelnosti uložení mírnějších donucovacích opatření jsou liché, neboť jsou v rozporu se skutkovými zjištěními. Podotkl, že může pobývat se svou družkou v pronajatém bytě v X, kde již řadu let pobývají, a tudíž může nahlásit adresu, kde se bude zdržovat. Žalobce dodal, že odůvodnění jeho zajištění je velmi obecné bez uvedení konkrétních skutečností, z nichž by vyplývala obava, že se žalobce bude v budoucnu chovat protiprávně, tedy ohrožovat bezpečnost státu a veřejný pořádek. Podotkl, že samotný nelegální vstup či pobyt na území nezakládá nezbytnost zajištění. Žalovaná rovněž neuvedla úvahy, které ji vedly k závěru, že by se žalobce vyhýbal správnímu orgánu. Zároveň žalobce zdůraznil, že v minulosti byl již v Česku zadržen bez pobytového oprávnění, ale vždy nedaleko bydliště jeho rodiny, z čehož plyne, že se žalobce pravidelně zdržuje na adrese u své rodiny, z čehož nelze usuzovat, že by se žalobce v budoucnosti nezdržoval na hlášené adrese a skrýval se.
7. Ve výše uvedených skutečnostech žalobce spatřoval porušení § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.).

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě zrekapitulovala předcházející správní řízení a navrhla, aby soud žalobu zamítl. Dále zdůraznila, že pobytová historie žalobce neskytá záruku, že by žalobce vyčkal skončení dublinského řízení a následně jej respektoval, neboť žalobce již byl v minulosti třikrát předán do Německa za účelem dokončení řízení o Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

mezinárodní ochraně a vždy se vrátil do České republiky. Rovněž v Evropě od počátku pobýval bez pobytového oprávnění a cestovního dokladu, který záměrně zanechal v Alžírsku, aby nemohl být navrácen do země původu, přičemž v České republice taktéž nelegálně pracoval a neznal adresu místa svého pobytu. Žalovaná podotkla, že žalobce založil rodinu s vědomím nedořešené pobytové situace, a tudíž musel počítat s tím, že je jenom otázkou času, kdy bude muset nést negativní následky svého protiprávního jednání. Žalovaná uvedla, že na str. 7 až 9 napadeného rozhodnutí podrobně uvedla důvody, proč nevyužila místo zajištění zvláštního opatření, a to především z toho důvodu, že z pobytové historie žalobce plyne, že je nedůvěryhodnou osobu nerespektující zákony a pravidla, přičemž jeho údajný rodinný život neposkytuje záruku, že by se neskrýval, jelikož z dosavadního chování žalobce je zřejmé, že se do země původu nehodlá navrátit. Na podporu tvrzení, že lze rozumně očekávat, že žalobce nevyčká svého předání do Německa, neboť v minulosti již porušil svou povinnost setrvat na území státu, v němž požádal o mezinárodní ochranu a vydal se do dalšího členského státu, aby zde podal novou žádost o mezinárodní ochranu, žalovaná poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Azs 49/2015-48.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce v zákonné lhůtě nenavrhl konání jednání a současně soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné pro rozhodnutí věci.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s.
11. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Z výpisů databáze EURODAC bylo zjištěno, že žalobce žádal o mezinárodní ochranu v Maďarsku dne 14. 5. 2013 a 12. 5. 2016 a v Německu dne 27. 3. 2017. V úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 10. 4. 2023 žalobce uvedl, že v současnosti se zdržuje v X, přičemž přesnou adresu nezná. Na uvedené adrese žije společně s družkou M. T., občankou České republiky, a se dvěma vlastními dětmi ve věku dvou (M. T.) a tří let (L. T.), u nichž není zapsán jako otec v rodném listě, jelikož bez dokladu totožnosti jej odmítli jako otce zapsat. Pokračoval, že v roce 2014 přicestoval z Maďarska do Německa, kde hrál fotbal. V roce 2016 přicestoval z Německa do Česka. O mezinárodní ochranu žádal v Maďarsku v roce 2013 a 2016 a v Německu v roce 2017. Cestovní pas nechal v Alžírsku, aby nemohl být vrácen do země původu. Dále uvedl, že pobývá v Teplicích na různých místech a pracuje brigádně jako zedník. Konstatoval, že si je vědom, že bez víza a cestovního dokladu nesmí cestovat po schengenském prostoru. V České republice ani jinde v Evropské unii nemá majetek a ekonomické zájmy.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V Dortmundu má sestru, která má německé občanství. V návratu do Alžírsku mu nic nebrání, nic mu tam nehrozí a má tam rodiče a bratra. V návratu do Německa a Maďarska mu nic nebrání, nic mu tam nehrozí. O žádné pobytové oprávnění nežádal. Dále sdělil, že nemá dostatek peněz na návrat do Alžírsku, ani na složení kauce dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Konstatoval, že chce zůstat v České republice se svou rodinou.

13. Dále žalovaná při svém rozhodování vycházela ze zpráv Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 29. 9. 2022 – Maďarsko – Azylový systém, a ze dne 4. 7. 2022 – Německo – Azylový systém. Součástí správního spisu jsou tři protokoly o předání žalobce do Německa, a to ze dne 15. 3. 2018, 27. 7. 2019 a 9. 11. 2019.
14. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, kterou žalobce spatřoval v tom, že napadené rozhodnutí žalovaná zdůvodnila toliko obecnými úvahami, aniž by se blíže zabývala přiměřeností dopadu do soukromého a rodinného života žalobce omezením jeho osobní svobody, nevysvětlila podrobně důvod zajištění žalobce a neuvedla konkrétní skutečnosti, z nichž by vyplývala obava, že se žalobce bude v budoucnu chovat protiprávně. Žalovaná rovněž dle žalobce neuvedla úvahy, které ji vedly k závěru, že by se žalobce vyhýbal správnímu orgánu a nesdělila konkrétní skutkové okolnosti, proč nebylo možné předání žalobce uskutečnit během 48 hodin od okamžiku jeho zajištění.
15. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům žalovaná v projednávané věci dostala, neboť z jejího rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházela, jak o nich uvažovala a proč vydala rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem předání. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala.
16. Přiměřeností dopadu do soukromého a rodinného života žalobce se žalovaná zabývala na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde konstatovala, že napadené rozhodnutí je přiměřené, přičemž vzala v úvahu věk žalobce a skutečnost, že má žalobce v Česku družku a dvě děti, byl zde již několikrát přistižen bez pobytového oprávnění a cestovního dokladu, přičemž družka může i s dětmi za žalobcem po jeho předání do Německa přicestovat. Důvody zajištění jsou obsaženy v celém odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaná především uvedla, že žalobce byl zajištěn za účelem předání do Německa, aby tam dokončil řízení o mezinárodní ochraně, přičemž mírnější zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nebylo možné aplikovat pro dřívější protiprávní jednání žalobce. Žalovaná rovněž na str. 8 a 9 uvedla, že důvodem, pro který učinila závěr, že by se žalobce v budoucnu mohl chovat protiprávně a skrývat se před správním orgánem, je skutečnost, že žalobce byl již třikrát pro svůj neoprávněný pobyt bez cestovního dokladu a pobytového oprávnění navrácen do Německa, aby tam dokončil řízení o mezinárodní ochraně a rovněž žalobce vyjádřil svůj úmysl nerespektovat rozhodnutí o předání do Německa, neboť zde chce zůstat. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

se svou družkou a dětmi. Důvody, pro které nebylo možné předání žalobce do Německa uskutečnit během 48 hodin od jeho zajištění, žalovaná uvedla na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde obecně sdělila, že předání žalobce nebude možné v dané lhůtě uskutečnit z důvodu zajištění nezbytných náležitostí k zabezpečení vlastní realizace předání. Jedná se sice o vágnější stupeň zdůvodnění, avšak tento důvod nebyl pro výrok napadeného rozhodnutí nikterak stěžejní, a tudíž nečinila větší míra obecnosti zdůvodnění dané otázky napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Soud dodává, že ze sdělení (pracovní překlad) ze dne 10. 4. 2023, č. j. KRPÚ-68174-5/ČJ-2023-0400SZ-PET, založeného ve správním spise, je zřejmé, že důvodem nepředání (odmítnutí převzetí Německem) žalobce během 48 hodin od zajištění byla skutečnost, že nebyla bez pochybností prokázána časová souvislost mezi přímým nelegálním vstupem z Německa přes státní hranici do Česka, a tudíž se neuplatnil zjednodušený postup v řízení podle Dublinu III. Zdejší soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí. Výhrady žalobce podle názoru soudu představují nesouhlas s věcnými závěry žalované, jimiž se soud bude zabývat níže.

17. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“
18. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „[n]elze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“
19. Soud poukazuje na relevantní závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, kde uvedl: „Žalovaný ve svém rozhodnutí nikterak nezpochybil sílu rodinných vazeb stěžovatele, uvedl však, že to ještě samo o sobě neznamená, že by čl. 8 Úmluvy znamenal všeobecný závazek státu respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu; zásahem do těchto vazeb dle čl. 8 Úmluvy může být zpravidla jen dlouhodobý zákaz pobytu, který by svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). V daném případě bylo vyhoštění opatřením nezbytným a přiměřeným sledovanému účelu a rodinný a soukromý život stěžovatele nemůže vyvážit zájem státu na ochraně před opakovaným a dlouhodobým porušováním právních předpisů. Zde žalovaný připomněl, že stěžovatel opakovaně nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění a uzavřel účelový sňatek s občankou České republiky. Věk ani zdravotní stav stěžovatele nebyly na překážku jeho vycestování. Zásah do soukromého a rodinného života, který představuje správní vyhoštění stěžovatele, pak je legitimní a přiměřený, v souladu s judikaturou ESLP. Stěžovatel svůj rodinný život v České republice budoval v době, kdy věděl o svém nelegálním pobytu a nemožnosti jej legalizovat. Ani judikatura ESLP není jednostranně založena na bezvýhradné prioritě soukromého a rodinného života. Po nuceném opuštění České republiky bude stěžovatel omezen ve volbě, jak si uspořádá své vztahy s manželkou a dětmi; v souvislosti s čl. 8 Úmluvy žalovaný zdůraznil, že toto ustanovení nezahrnuje právo zvolit si geografický rozměr respektování rodinného života.“ (podtržení doplnil soud).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. Soud uvádí, že ačkoliv se závěry výše uvedeného rozsudku týkají podmínek aplikace institutu vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců, lze je vztáhnout i na institut zajištění za účelem předání.
21. Žalobce namítal, že ve věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav ohledně jeho rodinných vazeb na družku a dvě děti ve věku dvou a tří let, k čemuž navrhl provést jako důkaz čestné prohlášení družky a její výslech. Dodal, že o své děti pečuje a finančně je zaopatřuje, a tudíž jeho zajištění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života a do práv dětí. Žalobce nesouhlasil s úvahou žalované, že by jej jeho družka mohla po předání do Německa navštěvovat, neboť je těhotná, stará se o děti a bylo by to finančně náročné.
22. Soud k uvedené námitce uvádí, že v posuzované věci bylo o zajištění rozhodnuto podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tedy ve lhůtě 48 hodin od okamžiku zajištění žalobce, přičemž tato časová tíseň nedovoluje žalované provádět časově náročné úkony ke zjišťování skutkového stavu – např. podání vysvětlení a výslechy dalších osob. To neznamená, že by žalovaná mohla rozhodovat na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, nicméně rozsah zjišťovaných skutečností je limitován omezeným časovým horizontem pro vydání rozhodnutí o zajištění. V případném navazujícím řízení o prodloužení doby trvání zajištění by se již uvedené časové omezení a s tím spojená specifika stran zjišťování skutkového stavu věci neaplikovala.
23. Žalovaná tedy v posuzované věci z podání vysvětlení žalobce zjistila, že žalobce si je vědom, že zde pobývá nelegálně a nezná přesnou adresu místa svého současného pobytu, přičemž zároveň uvedl, že pobývá na více různých místech v Teplicích. Soud podotýká, že žalobce nesdělil adresu místa, kde naposledy trvale pobýval, ani v žalobě. Toliko uvedl, že jeho družka M. T. pobývá na adrese X, přičemž ve správním řízení žalobce uvedl, že žije se svou družkou v jiném městě, a to X. Přestože tedy žalobce současně uvedl, že má v Česku družku a s ní dvě vlastní děti, nebylo ve věci ani postaveno najisto, zda žalobcem nárokované otcovství je oprávněné.
24. Současně je třeba mít na zřeteli pravidla, která ve výše citovaném rozsudku uvedl Nejvyšší správní soud, a to že ochrana rodinného a soukromého života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod není bezbřehá a nelze ji chápat jako ničím neprolomitelný štít, který žalobce chrání před důsledky jeho opakovaného protiprávního jednání – trojnásobné nerespektování rozhodnutí o předání do země, která vedla řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, a setrvání tam do skončení řízení, stejně jako samotný neoprávněný pobyt žalobce. Současně platí, že ochrana dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nezaručuje právo zvolit si geografický rozměr respektování soukromého a rodinného života. Nelze tedy přisvědčit žalobní námitce, že by žalobce nemohl svůj rodinný život realizovat v Německu po jeho předání. Soud nezpochybňuje, že napadené rozhodnutí o zajištění představuje určitý zásah do soukromého a rodinného života žalobce, nicméně do nekomfortní rodinné situace přivedl sebe, svou družku a údajné děti právě žalobce, jelikož zakládal rodinu s vědomím, že zde pobývá bez pobytového oprávnění a cestovního dokladu, a nyní je nucen tyto negativní důsledky svého předchozího protiprávního jednání nést, přičemž tyto negativní důsledky nepředstavují nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života dle čl. 8. Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud tedy uvedené žalobní námitce nepřisvědčil.
25. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo

d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.“

26. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“ (podtržení doplnil soud).
27. Při svých úvahách, zda žalovaná správně postupovala, když neuložila zvláštní opatření místo zajištění žalobce, vycházel soud rovněž z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, a ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34, z nichž vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat. Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 283/2016-31, v němž je uvedeno: „Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. NSS dovedl v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl obrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.“ Přestože se citovaný rozsudek týká výslovně zajištění za účelem správního vyhoštění, lze jeho závěry plně vztáhnout rovněž na zajištění za účelem předání, jako je tomu v nyní posuzované věci.
28. Ve věci není sporu o tom, že žalobce žádným cestovním dokladem, vízem či povolením k pobytu nejen pro Českou republiku, ale ani pro schengenský prostor, nedisponoval. Žalobce naplnil podmínky pro zajištění podle § 129 odst. 1 a 4 zákona o pobytu cizinců, neboť zde existovalo vážné nebezpečí útěku, jelikož žalobce pobýval na území neoprávněně a současně byl zřejmý úmysl žalobce nerespektovat rozhodnutí o předání do Německa, neboť ve správním řízení vyslovil úmysl zůstat v České republice s družkou a dětmi. Žalobce nejenže Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nelegálně pobýval na území České republiky, požádal o mezinárodní ochranu v Maďarsku a Německu a nesetřval tam do ukončení řízení, byl již třikrát do Německa předán, cestovní doklad nechal v Alžírsku, aby znesnadnil správním orgánům navrácení do země původu, ale dle svého vyjádření pracuje v České republice jako zedník, tedy pracuje zde nelegálně. Taktéž žalobce uvedl, že nemá v úmyslu opustit Českou republiku. Za této situace je zde důvodná obava, že by žalobce se správními orgány nespolupracoval a případnému předání do Německa se vyhýbal. Žalobce nebyl schopen ve správním řízení, ani v žalobě uvést přesnou adresu místa svého stávajícího pobytu. Již ve správním řízení sdělil, že žije ve společné domácnosti se svojí družkou, nicméně ve správním řízení uvedl, že žije na adrese X, avšak v žalobě uvedl, že jeho družka bydlí na adrese X. Současně ve správním řízení žalobce sdělil, že pobývá na různých místech v X. Dále dosud nic nenasvědčuje tomu, že by si žalobce mohl jakkoliv obstarat adekvátní finanční prostředky pro účely finanční záruky, čemuž svědčí i vyjádření žalobce ve správním řízení o nedostatku financí. Podmínky pro uložení zvláštního opatření tak nebyly v případě žalobce v okamžiku vydání žalobou napadeného rozhodnutí dány a žalovaná postupovala ve věci zcela správně.

29. Soud dodává, že nerozhodl o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o takovém návrhu má soud dle § 73 odst. 4 s. ř. s. rozhodnout bez zbytečného odkladu a není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání, přičemž soud o samotné žalobě rozhodl před uplynutím uvedené lhůty, a tudíž by bylo rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku bezpředmětné.
30. Soud dle § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl důkaz čestným prohlášením družky žalobce a jejím výslechem, neboť, jak popsal soud výše, skutkový stav věci byl zjištěn v nezbytném rozsahu pro vydání rozhodnutí o zajištění. Soud dle § 75 odst. 1 s. ř. s. při svém přezkumu vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované, přičemž za zjištěné skutkové situace bylo rozhodnutí žalované správné. V dalším řízení, a to včetně rozhodování o prodloužení zajištění, bude žalovaná dále zjišťovat rozsah soukromého a rodinného života žalobce, přičemž může dojít i k závěru, že mohou být splněny podmínky pro vydání některého ze zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zejména bude-li ověřen faktický tvrzený pobyt žalobce a dojde-li žalovaná k závěru, že žalobce nebude probíjící řízení mařit.
31. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 9. května 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce